

Απόφαση 1065 / 2014 (Α1, ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ)

Αριθμός 1065/2014

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Α1' Πολιτικό Τμήμα

Συγκροτήθηκε από τους Δικαστές: Γεώργιο Χρυσικό, Αντιπρόεδρο Αρείου Πάγου, Γεώργιο Γεωργέλλη, Δημήτριο Κράνη, Αντώνιο Ζευγώλη και Αριστείδη Πελεκάνο, Αρεοπαγίτες. Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του, στις 18 Νοεμβρίου 2013, με την παρουσία και της Γραμματέως Χριστίνας Σταυροπούλου, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ: Των αναιρεσιδόντων: 1., κατοίκουο οποίος εκπροσωπήθηκε από την πληρεξούσια δικηγόρο του, 2., κατοίκου ..., 3. και 4., κληρονόμων του ήδη αποβιώσαντος αρχικού διαδίκου, οι οποίοι δεν παραστάθηκαν στο ακροατήριο ούτε εκπροσωπήθηκαν από πληρεξούσιο δικηγόρο. Των αναιρεσιβλήτων: 1., κατοίκου ..., 2., κατοίκου ..., οι οποίοι εκπροσωπήθηκαν από την πληρεξούσια δικηγόρο τους, 3., κατοίκων ..., οι οποίοι παραστάθηκαν με τον πληρεξούσιο δικηγόρο τους, 5., κατοίκου ..., ο οποίος δεν παραστάθηκε στο ακροατήριο ούτε εκπροσωπήθηκε από πληρεξούσιο δικηγόρο, και 6., κατοίκου ..., ο οποίος εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο του

Η ένδικη διαφορά άρχισε α) με την από 5 Αυγούστου 1998 αγωγή των, πρώτου, δεύτερου και τρίτου, των ήδη αναιρεσιβλήτων, β) με την από 12 Αυγούστου 1998 ανακοίνωση δίκης - προσεπίκληση του πρώτου αναιρεσιβλήτου και γ) με την από 13 Σεπτεμβρίου 1999 πρόσθετη παρέμβαση του έκτου αναιρεσιβλήτου που κατατέθηκαν στο Πολυμελές Πρωτοδικείο Αθηνών και συνεκδικάσθηκαν. Εκδόθηκαν οι αποφάσεις: 8798/1999 μη οριστική, 4856/2007 οριστική και 7209/2008 του ίδιου δικαστηρίου και 2412/2010 αναβλητική, 5919/2011 του Εφετείου Αθηνών. Την αναίρεση της τελευταίας απόφασης ζητούν οι αναιρεσιδόντες με την από 26 Απριλίου 2012 αίτησή τους.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης αυτής, που εκφωνήθηκε από το πινάκιο, οι διάδικοι παραστάθηκαν, όπως σημειώνεται πιο πάνω. Ο Εισηγητής Αρεοπαγίτης Αριστείδης Πελεκάνος, ανέγνωσε την από 8 Νοεμβρίου 2013 έκθεσή του, με την οποία εισηγήθηκε την απόρριψη της

δικηγόρο ο εν λόγω αναιρεσίβλητος και οι 2ος, 3ος και 4ος από τους επισπεύδοντες αναιρεσεύοντες, και, για τους οποίους δεν προκύπτει ότι χορήγησαν νόμιμα δικαστική πληρεξουσιότητα προς τον προαναφερόμενο δικηγόρο για άσκηση της κρινόμενης αίτησης αναίρεσης και την παραγγελία για επίδοση σχετικής κλήσης προς συζήτηση, ούτε ότι υπάρχει ως προς αυτούς επίκληση και απόδειξη ότι κλητεύτηκαν νόμιμα από τον πρώτο αναιρεσεύοντα, ο οποίος εκπροσωπήθηκε νόμιμα από την πληρεξούσια δικηγόρο του Κων/να Κατσιφα ή από τους αντιδίκους τους, για να παραστούν κατά την αναιρετική δίκη. Επομένως, πρέπει ως προς αυτούς να κηρυχθεί απαράδεκτη η συζήτηση της αίτησης αναίρεσης, ενώ, ως προς τους λοιπούς διαδίκους, που παρίστανται και εκπροσωπούνται νόμιμα, η συζήτηση είναι παραδεκτή και συνεχίζεται κανονικά. Επίσης, ως προς τον 5ο αναιρεσίβλητο, ο οποίος κλήθηκε νόμιμα για να λάβει μέρος στη δίκη, η συζήτηση συνεχίζεται παρά την απουσία του, ανεξάρτητα από το γεγονός ότι περιλαμβάνεται μεταξύ των αναιρεσιβλήτων που κατέθεσαν τις από 14.11.2013 έγγραφες προτάσεις. Κατά το άρθρο 2 παρ. 1 του ν. 2121/1993 (για την πνευματική ιδιοκτησία και τα συγγενικά δικαιώματα), ως έργο νοείται κάθε πρωτότυπο πνευματικό δημιούργημα λόγου, τέχνης η επιστήμης, το οποίο εκφράζεται με οποιαδήποτε μορφή και εμφανίζει ιδιαίτερη ατομικότητα οφειλόμενη στην προσωπική συμβολή του δημιουργού, που το διαφοροποιεί από όσα προϋπάρχουν ως προς το περιεχόμενο ή και τη μορφή του. Εφόσον υπάρχουν οι παραπάνω όροι, ο νόμος προστατεύει το έργο ως άυλο αγαθό (όχι ως υλικό αντικείμενο καθαυτό που ενσωματώνει το πνευματικό δημιούργημα) και μόνο σε σχέση με τη συγκεκριμένη μορφή που έδωσε σ' αυτό ο δημιουργός του. Σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 1 και 6 του ν. 2121/1993, ο πνευματικός δημιουργός με τη δημιουργία του έργου αποκτά πρωτογενώς και αυτοδικαίως (χωρίς τυπικές διατυπώσεις) το αποκλειστικό και απόλυτο δικαίωμα της εκμετάλλευσης του έργου και το δικαίωμα προστασίας του προσωπικού του δεσμού μ' αυτό (περιουσιακό και ηθικό δικαίωμα, αντίστοιχα). Εξάλλου, το περιουσιακό δικαίωμα της πνευματικής ιδιοκτησίας παρέχει, μεταξύ άλλων, στον δημιουργό την εξουσία για εγγραφή και αναπαραγωγή του έργου με κάθε μέσο και τη θέση αυτού σε κυκλοφορία (άρθρο 3 παρ. 1 περ. α' και δ' ν. 2121/93). Έγγραφο είναι η (χρονικά προγενέστερη και διακεκριμένη από την αναπαραγωγική φάση πολλαπλασιασμού του έργου) πρώτη υλική ενσωμάτωση του έργου πάνω σε υλικό φορέα (π.χ. το αποκαλούμενο "negative" σειράς εικόνων και ήχου κινηματογραφικής ταινίας), ο οποίος αποτελεί τη βάση για την αναπαραγωγή του έργου

σε αντίτυπα με προορισμό συνήθως τη δημόσια χρήση. Το δικαίωμα θέσης του έργου σε κυκλοφορία αναφέρεται μόνο σε ενσώματα αντικείμενα (πρωτότυπο έργο μοναδικής ενσωμάτωσης ή αντίτυπα έργων), περιλαμβάνει τις πράξεις, με τις οποίες το έργο γίνεται προσιτό στο κοινό (κυρίως διάδοση και διανομή) και υλοποιείται με τη μεταβίβαση της κυριότητας του υλικού φορέα της πρώτης εγγραφής που ενσωματώνει το έργο ή, ιδίως, της κυριότητας των αντιτύπων αυτού σε τρίτους, καθώς και με τα άλλα μέσα κυκλοφορίας, που προβλέπονται στο άρθρο 3 του ν. 2121/93, η δε μεταβίβαση της κυριότητας, του εν λόγω υλικού φορέα ενσωμάτωσης του έργου (πρωτότυπου, αντίγραφου ή αντίτυπου) δεν επιφέρει μεταβίβαση του περιουσιακού δικαιώματος της πνευματικής ιδιοκτησίας στον κτήτορα και δεν παρέχει σ' αυτόν εξουσίες εκμετάλλευσης του έργου, εκτός αν υπάρχει αντίθετη συμφωνία με τον δημιουργό (άρθρο 17 ν. 2121/93). Το περιουσιακό δικαίωμα είναι ελεύθερα μεταβιβάσιμο και η αξιοποίησή του γίνεται είτε με συστατική μεταβίβαση όλων των επί μέρους εξουσιών του σε τρίτο πρόσωπο, το οποίο γίνεται έτσι μόνος δικαιούχος με αντίστοιχη αποξένωση του δημιουργού από αυτές, είτε με συμβάσεις ή με άδειες εκμετάλλευσης συγκεκριμένων εξουσιών του περιουσιακού δικαιώματος, οι οποίες μπορεί να συμφωνηθούν ως αποκλειστικές ή όχι και με τις οποίες ο τρίτος αντισυμβαλλόμενος αναλαμβάνει την υποχρέωση (σύμβαση εκμετάλλευσης) ή αποκτά απλώς το δικαίωμα (άδεια εκμετάλλευσης) να ασκήσει τις αντίστοιχες εξουσίες (άρθρα 12 και 14 ν. 2121/93). Στην περίπτωση μεταβίβασης όλων επιμέρους εξουσιών του περιουσιακού δικαιώματος για την πραγμάτωση του σκοπού σχετικής μεταβιβαστικής σύμβασης, δεν απαιτείται συναίνεση του δημιουργού του έργου για τις περαιτέρω μεταβιβάσεις εξουσιών του περιουσιακού δικαιώματος από τον νέο δικαιούχο προς τρίτους. Αντίθετα, απαιτείται η συναίνεση του δημιουργού για εν ζωή μεταβιβάσεις τέτοιων εξουσιών προς τρίτους από όσους ανέλαβαν την εκμετάλλευση ή απέκτησαν δυνατότητα εκμετάλλευσης του περιουσιακού δικαιώματος με αντίστοιχη σύμβαση ή άδεια εκμετάλλευσης (άρθρο 13 ν. 2121/93). Οι δικαιοπραξίες που αφορούν την άσκηση του ηθικού ή τη μεταβίβαση, την ανάθεση και την άδεια εκμετάλλευσης του περιουσιακού δικαιώματος είναι τυπικές και η μη τήρηση του εγγράφου τύπου επιφέρει σχετική ακυρότητα, την οποία μπορεί να επικαλεστεί μόνο ο πνευματικός δημιουργός, ενώ αναπτύσσουν πλήρη ενέργεια μέχρι να γίνει επίκληση της ακυρότητάς τους (άρθρο 14 ν. 2121/93). Σύμφωνα δε με τη διάταξη του άρθρου 68 παρ. 3 του ν. 2121/93, έχουν υπαχθεί στην εφαρμογή του εν λόγω νόμου, μετά την πάροδο έτους αφότου τέθηκε σε ισχύ (ήτοι

από 4-3-1994) και εκείνες από τις παραπάνω δικαιοπραξίες που είχαν καταρτιστεί πριν από τη δημοσίευσή του από τον πνευματικό δημιουργό, στην προστασία του οποίου αποσκοπεί σχετική διάταξη. Η αναδρομικότητα, όμως, αυτή του νέου νόμου δεν αφορά και τον τύπο των σχετικών δικαιοπραξιών, ενόψει της γενικότερης αρχής του διαχρονικού δικαίου, ότι ο τύπος των συμβάσεων εξακολουθεί να διέπεται από το δίκαιο που ίσχυε κατά την κατάρτιση τους από την οποία αρχή, παρά τη γενικότητα της σχετικής διάταξης, δεν προκύπτει ότι έχει αποστεί ο νέος νομοθέτης.

Περαιτέρω, κατά τις διατάξεις των άρθρων 9 και 34 του ν. 2121/93, ως πνευματικός δημιουργός του οπτικοακουστικού έργου τεκμαίρεται ο σκηνοθέτης, ο οποίος, με σύμβαση οπτικοακουστικής παραγωγής μεταξύ αυτού και του παραγωγού του έργου (δηλαδή του φυσικού ή νομικού προσώπου, με πρωτοβουλία και ευθύνη του οποίου πραγματοποιείται η πρώτη εγγραφή σε υλικό φορέα σειράς ήχου ή σειράς εικόνων με ή χωρίς ήχο, κατά το άρθρο 47 παρ. 2 ν. 2121/93), μεταβιβάζει στον τελευταίο συγκεκριμένες εξουσίες από το περιουσιακό δικαίωμα, οι οποίες πρέπει να ορίζονται στη σύμβαση και οι οποίες μπορεί και να εξαντλούν το περιεχόμενο του περιουσιακού δικαιώματος. Σε αντίθετη περίπτωση, μεταβιβάζονται στον παραγωγό μόνο-όσες εξουσίες από το περιουσιακό δικαίωμα είναι αναγκαίες για την εκμετάλλευση του οπτικοακουστικού έργου, με βάση τον σκοπό της σύμβασης. Το οπτικοακουστικό έργο θεωρείται περατωμένο όταν εγκριθεί από τον πνευματικό δημιουργό το πρότυπο παραγωγής αντιτύπων για την εκμετάλλευσή του, το οποίο, στην περίπτωση κινηματογραφικής ταινίας, είναι ο υλικός φορέας πρώτης υλικής ενσωμάτωσης του έργου, δηλαδή το "negative" σειράς εικόνων και ήχου αυτής. Εξάλλου, η εν ζωή μεταβίβαση του υλικού φορέα μοναδικής ενσωμάτωσης του έργου, του υλικού φορέα του πρωτοτύπου και των αντιτύπων του διέπεται ευθέως από τις οικείες διατάξεις του Αστικού Κώδικα, ανάλογα με τη φύση του έργου ως κινητού ή ακινήτου (άρθρα 1033 επ. κλπ.). Η εν ζωή, όμως, μεταβίβαση του περιουσιακού δικαιώματος επί του έργου και των επί μέρους εξουσιών από αυτό διέπεται ευθέως από τις οικείες διατάξεις του ν. 2121/1993 και αναλογικά και συμπληρωματικά από τις διατάξεις της εκχώρησης (άρθρα 455 επ. 470 ΑΚ). Η ρύθμιση των εν λόγω διατάξεων προσιδιάζει στη φύση του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας ως απολύτου και αποκλειστικού δικαιώματος επί άυλου αγαθού, του οποίου η γέννηση και άσκηση δεν συνδέεται με κανέναν τύπο δημοσιότητας και ευνοεί το συμφέρον του πνευματικού δημιουργού, στο οποίο πρωτίστως αποσκοπούν οι διατάξεις του ν. 2121/93, χωρίς να προκαλείται

από την αναλογική εφαρμογή τους διατάραξη της ασφάλειας των συναλλαγών στο πεδίο της πνευματικής ιδιοκτησίας, η προστασία της οποίας υπηρετείται θεσμικά ιδίως με το τεκμήριο δημιουργού/δικαιούχου (άρθρο 10 ν. 2121/93) και με την αρχή της εξάντλησης ή ανάλωσης του δικαιώματος του δημιουργού/δικαιούχου να θέσει, σε κυκλοφορία αντίτυπο του έργου (άρθρο 41 ν.2121/93). Αντίθετα δεν είναι αναλογικά εφαρμοστέες οι διατάξεις των άρθρων 1034 επ. ΑΚ, καθόσον στο δίκαιο της πνευματικής ιδιοκτησίας δεν υπάρχει η αρχή της καλόπιστης κτήσης και το φαινόμενο δικαίου από το εξωτερικό στοιχείο της κατοχής, όπως συμβαίνει στον χώρο του εμπράγματος δικαίου, ούτε προέχει ως σκοπός η προστασία των συναλλαγών, ώστε να μπορεί να δικαιολογηθεί η αναλογική εφαρμογή των εν λόγω διατάξεων, η οποία δεν θα παρείχε επαρκή προστασία στον πνευματικό δημιουργό ιδίως υπό τα σύγχρονα δεδομένα της δυναμικής και πολύπλοκης τεχνολογικής εξέλιξης των συναλλαγών στον χώρο της πνευματικής ιδιοκτησίας. Η δε διατύπωση του άρθρου 3 παρ. 1 του ν. 2121/93 (για εξουσία θέσης σε κυκλοφορία του πρωτοτύπου ή αντιτύπων του έργου με μεταβίβαση της κυριότητάς τους σε τρίτους), αναφερόμενη αποκλειστικά σε μεταβίβαση ενσώματων αντικειμένων ως τρόπου υλοποίησης της εξουσίας για θέση σε κυκλοφορία του έργου και όχι ως τρόπου μεταβίβασης καθ'αυτού του δικαιώματος σε τρίτο, υποδηλώνει μάλλον αρνητική θέση του νομοθέτη για τη θεωρητική και νομολογιακή άποψη, που δέχεται την αναλογική εφαρμογή των άρθρων 1034 επ. ΑΚ σε περιπτώσεις μεταβίβασης του περιουσιακού δικαιώματος. Συνακολούθως δεν είναι νομικά δυνατή η απόκτηση του περιουσιακού δικαιώματος ή επί μέρους εξουσιών αυτού από καλόπιστο τρίτο ή με
με
χρησικτησία.

Τέλος, η ιδιαίτερη κανονιστική αρχή του σκοπού της μεταβίβασης ή της σύμβασης, που καθιερώθηκε με το άρθρο 15 παρ. 4 του ν. 2121/93, ότι δηλαδή ο δημιουργός, εν αμφιβολία μεταβιβάζει περιουσιακά δικαιώματα επί του έργου του μόνο στην έκταση που είναι αναγκαία για την πραγμάτωση του σκοπού της σύμβασης, προηγείται των γενικών ερμηνευτικών κανόνων των άρθρων 173 και 200 ΑΚ, αλλά έπεται των ειδικών ερμηνευτικών κανόνων του ν. 2121/93, όπως είναι οι κανόνες του άρθρου 34 παρ. 1 (ότι στη σύμβαση οπτικοακουστικής παραγωγής μεταβιβάζονται στον παραγωγό μόνο όσες εξουσίες από το περιουσιακό δικαίωμα είναι αναγκαίες για την εκμετάλλευση του οπτικοακουστικού έργου), καθώς και ο ερμηνευτικός κανόνας του άρθρου 15 παρ. 2, ότι δηλαδή η διάρκεια των μεταβιβάσεων του περιουσιακού δικαιώματος ή των συμβάσεων ή αδειών εκμετάλλευσης αυτού θεωρείται πενταετής, εάν ο χρόνος ισχύος τους δεν

καθορίζεται σ' αυτές ή δεν προκύπτει από τα συναλλακτικά ήθη. Ως σκοπός της σύμβασης νοείται αυτός που επιδιώκουν από κοινού τα συμβαλλόμενα μέρη, η δε σχετική αρχή δεν θίγει την αρχή της ελευθερίας των συμβάσεων και δεν έχει εφαρμογή, όταν η βούληση των μερών είναι αναμφίβολη. Ο ερμηνευτικός κανόνας του άρθρου 15 παρ. 3 αποσκοπεί στην προστασία του πνευματικού δημιουργού (και όχι τρίτων που απέκτησαν συμβατικά το περιουσιακό δικαίωμα ή συγκεκριμένες εξουσίες του από αυτόν) και έχει εφαρμογή και σε σχετικές συμβάσεις που καταρτίστηκαν πριν από τη θέσπιση του ν. 2121/93 (άρθρο 68 παρ. 3), μεταξύ του πνευματικού δημιουργού και τρίτων, οι οποίες, αν ο χρόνος ισχύος τους δεν ορίζεται σ' αυτές ή δεν προκύπτει από τα συναλλακτικά ήθη, παύουν να ισχύουν μετά πενταετία αφότου άρχισε να ισχύει γι' αυτές ο ν. 2121/93, δηλαδή από 4-3-1994. Ο προβλεπόμενος από τον αρ. 1 του άρθρου 559 ΚΠολΔ λόγος αναιρέσης για παράβαση κανόνα ουσιαστικού δικαίου, εσωτερικού ή διεθνούς, στοιχειοθετείται όταν ο κανόνας αυτός, με βάση τις ουσιαστικές παραδοχές της απόφασης, δεν εφαρμόζεται, παρότι συντρέχουν οι προϋποθέσεις εφαρμογής του ή όταν εφαρμόζεται χωρίς να συντρέχουν οι προϋποθέσεις εφαρμογής του, καθώς και όταν εφαρμόζεται εσφαλμένα, η δε σχετική παραβίαση εκδηλώνεται είτε με εσφαλμένη ερμηνεία είτε με εσφαλμένη εφαρμογή αυτού, δηλαδή με εσφαλμένη υπαγωγή (Ολ.ΑΠ 7/2006, 4/2005). Με αυτόν τον λόγο αναιρέσης ελέγχονται τα σφάλματα του δικαστηρίου κατά την αξιολόγηση της νομικής βασιμότητας της αγωγής ή των ισχυρισμών των διαδίκων και τα νομικά σφάλματα κατά την ουσιαστική διερεύνηση της επίδικης διαφοράς. Δηλαδή ελέγχεται αν η αγωγή και κάθε ισχυρισμός, που ασκεί έννομη επιρροή στη διαγνωστέα έννομη σχέση ή έννομη συνέπεια (ένσταση, αντένσταση κλπ.), απορρίφθηκαν ορθά ως μη νόμιμοι ή αν, κατά παράβαση ουσιαστικού κανόνα δικαίου, η αγωγή ή η ένσταση κλπ. έγινε δεκτή ως νόμιμη ή απορρίφθηκε ή έγινε δεκτή κατ' ουσίαν (Ολ.ΑΠ 27-28/1998). Στην προκείμενη περίπτωση, όπως προκύπτει από την προσβαλλόμενη απόφαση, το Εφετείο διέλαβε σ' αυτή, για τη στήριξη του διατακτικού της, τις ακόλουθες ουσιαστικές παραδοχές: "Από τις καταθέσεις των μαρτύρων που εξετάστηκαν ενόρκως ενώπιον του ορισθέντος Εισηγητή, οι οποίες περιέχονται στην προσκομιζόμενη με επίκληση υπ' αριθμ. 532/2000 Εισηγητική Έκθεση και όλα ανεξαιρέτως τα έγγραφα που επικαλούνται και προσκομίζουν νομίμως οι διάδικοι αποδεικνύονται τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Με το από 6-7-1959 ιδιωτικό συμφωνητικό που έχει δημοσιευθεί νομίμως, συστήθηκε ομόρρυθμη εταιρεία με την επωνυμία "....." με

σκοπό την παραγωγή και εκμετάλλευση κινηματογραφικών ταινιών, με μοναδικούς εταίρους τον και τον και συμφωνήθηκε ότι οι εταίροι, από τους οποίους ο πρώτος ήταν σκηνοθέτης και ο δεύτερος μοντέρ, θα παρείχαν στην εταιρεία τις προσωπικές τους υπηρεσίες, ως σκηνοθέτης και μοντέρ αντίστοιχα (άρθρο 7 του καταστατικού). Κατά την περίοδο 1959-1960, η ως άνω εταιρεία παρήγαγε την κινηματογραφική ταινία με τίτλο ".....", σε σκηνοθεσία, σενάριοκαι με πρωταγωνιστές τους,,, κ.λπ. Κατά νόμο ιδιοκτήτης των πνευματικών δικαιωμάτων της ταινίας, κατά το ισχύον τότε (αλλά και σήμερα) δίκαιο, είναι ο ομόρρυθμος εταίρος ως σκηνοθέτης του έργου, ο οποίος απέκτησε τα δικαιώματα πρωτογενώς με την δημιουργία του έργου και ο οποίος, όμως αμέσως μεταβίβασε όλα τα δικαιώματά του στην παραγωγό, εταιρεία, που είχε χρηματοδοτήσει την παραγωγή, απεκδυόμενος έκτοτε κάθε περιουσιακού δικαιώματος επ' αυτής. Το γεγονός τούτο, ότι δηλαδή η εταιρεία παραγωγής κατέστη αποκλειστικός δικαιούχος του περιουσιακού δικαιώματος στην ταινία, ως προς όλες τις επιμέρους εξουσίες, που ενδεικτικά περιγράφονται στο άρθρο 2 Ν. 2121/1993, και κυρία του μόνου υλικού φορέα (negative) στο οποίο ενσωματώθηκε η ταινία, συνομολογείται εμμέσως πλην σαφώς και από τους εναγομένους, οι οποίοι, κατά τους ισχυρισμούς τους, αντλούν και οι ίδιοι τα δικαιώματα τους και από τα δύο ομόρρυθμα μέλη της παραγωγού εταιρίας, δηλαδή από την ίδια την εταιρία και όχι μόνο από το σκηνοθέτη. Επειδή, όμως, η παραγωγός εταιρία δεν κατόρθωσε να εκμεταλλευθεί οικονομικά με επιτυχία την ταινία, κατά την περίοδο 1960-1961 (ακριβέστερος χρόνος δεν διακριβώθηκε) μεταβίβασε, έναντι ανταλλάγματος, όλα τα Περιουσιακά δικαιώματα της ταινίας στον, ο οποίος την εποχή εκείνη, δρώντας ατομικά η μέσω της εταιρίας "....., δραστηριοποιείτο με επιτυχία στην προώθηση και εμπορική εκμετάλλευση κινηματογραφικών ταινιών. Παράλληλα, με βάση την ίδια συμφωνία, η παραγωγός εταιρία, δια του νομίμου εκπροσώπου της, πώλησε και παρέδωσε στον τελευταίο και τους υλικούς φορείς, ήτοι τα "negative" (αρνητικά) εικόνας, ήχου, φωτογραφιών και λοιπών υλικών της ταινίας. Έκτοτε και μέχρι το 1969 ο, καλόπιστα και με την πεποίθηση ότι, με βάση την πιο πάνω προφορική συμφωνία κατέστη δικαιούχος όλων των δικαιωμάτων της ταινίας και του υλικού φορέα, εκμεταλλεύθηκε επιτυχώς την ταινία, η οποία, κατά τις προβολές της στις κινηματογραφικές αίθουσες "έκοψε" πολλά εισιτήρια. Στη συνέχεια δυνάμει του από 20.1.1959 ιδιωτικού συμφωνητικού βεβαίας χρονολογίας (βλ. από 8.2.1969 πράξη θεώρησης) που συνήφθη μεταξύ του και του (προσθέτως υπέρ των εναγόντων παρεμβάς και ήδη εφεσίβλητος), ο

πρώτος μεταβίβασε και παραχώρησε, λόγω πωλήσεως, στο δεύτερο όλα τα περιουσιακά δικαιώματα της κινηματογραφικής ταινίας, με την επισήμανση ότι η ταινία είναι ελεύθερη από όλα τα σκηνοθετικά, μουσικά ή συγγραφικά δικαιώματα και ότι ο αγοραστής αποκτά την κυριότητα, νομή και κατοχή αυτής "εφ' όρου ζωής και δι' όλο τον κόσμο". Με την ίδια έγγραφη συμφωνία, μαζί με τα πνευματικά δικαιώματα της ταινίας, μεταβιβάστηκαν και παραδόθηκαν στον αγοραστή και τα αρνητικά φωνής, εικόνας, φωτογραφιών και λοιπών υλικών, έναντι συνολικού τιμήματος 5.000 δραχμών, το οποίο καταβλήθηκε τοις μετρητοίς. Ο αγοραστής έκτοτε, εκμεταλλεύθηκε εμπορικά την ταινία, ως αποκλειστικός δικαιούχος, με διάνοια κυρίου και καλή πίστη, εκμισθώνοντας αυτή σε κινηματογραφικές αίθουσες στην Ελλάδα και το εξωτερικό, καθώς και σε τηλεοπτικούς σταθμούς, εισπράττοντας τα αντίστοιχα μισθώματα, χωρίς ποτέ να αμφισβητηθούν τα δικαιώματά του. Το έτος 1975 ο τελευταίος μεταβίβασε και παραχώρησε, λόγω πωλήσεως, στον κινηματογραφικό επιχειρηματία ιδανικό μερίδιο 50% εξ αδιαιρέτου του περιουσιακού δικαιώματος επί της ταινίας και παρέδωσε σ' αυτόν, κατά πλήρη κυριότητα τους υλικούς φορείς, στους οποίους ήταν ενσωματωμένη η ταινία, ενώ δυνάμει του από 29.7.1975 ιδιωτικού συμφωνητικού πώλησης, πώλησε και μεταβίβασε το εναπομείναν σ' αυτόν, υπόλοιπο ποσοστό 50% του περιουσιακού δικαιώματος στον πρώτο ενάγοντα, έναντι συμφωνηθέντος τιμήματος 1.800.000 δραχμών (στο οποίο συμπεριλαμβάνεται και το τίμημα και έτερης συναγορασθείσης ταινίας με τίτλο "....."). Περαιτέρω, αποδείχθηκε ότι ο κατά 50% συνδικαιούχος των περιουσιακών δικαιωμάτων επιχειρηματίας, συνεκμεταλλεύθηκε εμπορικά την ταινία μαζί με τον άλλο συνδικαιούχο, πιστεύοντας καλόπιστα ότι με βάση τη συμφωνία που προεκτέθηκε κατέστη συνδικαιούχος του όλου περιουσιακού δικαιώματος της ταινίας, επί ένα περίπου έτος (1975 έως 1976) και ακολούθως, δυνάμει του από 21.8.1976 ιδιωτικού συμφωνητικού, που καταρτίσθηκε μεταξύ τούτου και της εταιρίας με την επωνυμία ".....", πώλησε και μεταβίβασε στην τελευταία, μαζί με τα πνευματικά δικαιώματα άλλων επτά (7) ελληνικών κινηματογραφικών ταινιών, και το ιδανικό μερίδιο (50%) του όλου περιουσιακού δικαιώματος επί της επίδικης κινηματογραφικής ταινίας, έναντι τιμήματος 73.000 δραχμών, το οποίο καταβλήθηκε αμέσως, με την υπογραφή του συμφωνητικού. Με βάση την ίδια έγγραφη συμφωνία πώλησε και παρέδωσε στην αγοράστρια εταιρία κατά νομή και κυριότητα και τους υλικούς φορείς της ταινίας. Η παραπάνω εταιρία, με το διακριτικό τίτλο ".....", που είχε ως αντικείμενο δραστηριότητας την εκμετάλλευση και εμπορία παντός είδους κινηματογραφικών

ταινιών, συνεκμεταλλεύθηκε οικονομικά την επίδικη κινηματογραφική ταινία, με καλή πίστη και διάνοια κυρίου, μαζί με τον άλλο συνδικαιούχο, μέχρι το έτος 1980, οπότε και λύθηκε δυνάμει του από 10.1.1980 νομίμως δημοσιευμένου συμφωνητικού. Έκτοτε οι ομόρρυθμοι εταίροι και κατέστησαν συνδικαιούχοι των περιουσιακών δικαιωμάτων επί πολλών ελληνικών κινηματογραφικών ταινιών, οι οποίες αποτελούσαν την καιρική περιουσία και συγκεκριμένα κατέστησαν συνδικαιούχοι όλων των δικαιωμάτων της εν λόγω ταινίας κατά ποσοστό 25% ο καθένας (από το ανήκον στην εταιρία 50%) και κατά ποσοστό 50% επί των υλικών φορέων (negative) αυτής. Η διανομή αυτής της εταιρικής περιουσίας καταγράφεται στο από 12.1.1987 συμφωνητικό εκκαθάρισης μεταξύ των εταίρων των διαφορών που προκύπτουν από τις προβολές των ταινιών, μεταξύ των οποίων και της επίδικης, στα τηλεοπτικά κανάλια EPT1 και EPT2. Με την ως άνω ιδιότητα των συνδικαιούχων, οι εταίροι ατομικώς συνεκμεταλλεύθηκαν οικονομικά την ταινία από κοινού με τον άλλο συγκύριο των δικαιωμάτων επ' αυτής έως το έτος 1993 και έκτοτε από κοινού με τον πρώτο ενάγοντα. Όλα τα παραπάνω προκύπτουν με σαφήνεια από τις καταθέσεις των μαρτύρων, οι οποίες δεν αντικρούονται από αντίθετες καταθέσεις, αφού οι εναγόμενοι δεν επιμελήθηκαν για την εξέταση μαρτύρων. Όλοι οι εξετασθέντες μάρτυρες με κατηγορηματικότητα βεβαίωσαν τις προεκτεθείσες αλληλοδιάδοχες μεταβιβάσεις, καθώς επίσης και το ότι οι μεταβιβάσεις αυτές αφορούσαν τα πνευματικά δικαιώματα της επίδικης κινηματογραφικής ταινίας ως προς όλες τις εξουσίες στο σύνολό τους σε σημείο, ώστε καθένας από τους μεταβιβάζοντες κάθε φορά να αποξενώνεται πλήρως από κάθε σχετικό δικαίωμα. Χαρακτηριστικά ο μάρτυρας, όντας ο ίδιος κατά την περίοδο εκείνη (1960 και εφεξής) σκηνοθέτης και παραγωγός, κατέθεσε, επικαλούμενος μάλιστα πληροφόρηση του όχι μόνο από τους ενάγοντες, αλλά και μέσω των εκδιδομένων τότε έγκυρων κινηματογραφικών περιοδικών "....." και ".....", ότι, σύμφωνα με όσα ίσχυαν αλλά και εξακολουθούν να ισχύουν, στο χώρο του κινηματογράφου "όποιος έχει το negative της ταινίας είναι και κύριος αυτής", κατάθεση που καταδεικνύει και δικαιολογεί την καλή πίστη και τη διάνοια απόλυτου δικαιούχου των εναγόντων και των δικαιοπαρόχων τους. Όλοι δε οι πιο πάνω μάρτυρες επιβεβαίωσαν με τρόπο σαφή ότι ο σκηνοθέτης, μετά τη μεταβίβαση του περιουσιακού του δικαιώματος στην εταιρία "....." και την περαιτέρω πώληση απ' αυτήν προς τον, με ταυτόχρονη παράδοση των υλικών φορέων (αρνητικών), αποξενώθηκε πλήρως από κάθε περιουσιακό, δικαίωμα επί της ταινίας. Υπέρ αυτού συνηγορεί και το ότι: α) ο τρόπος που

συμφωνήθηκε για την καταβολή του τιμήματος προς την παραγωγό εταιρία ήταν σε εφάπαξ ποσό και όχι σε ποσοστό επί των προσδοκωμένων κερδών, συμφωνία που υποδηλώνει ολική μεταβίβαση όλων των δικαιωμάτων και πλήρη αποκοπή της πωλήτριας από κάθε δικαίωμα και β) σύμφωνα με τις συνήθειες που ίσχυαν κατά το χρόνο εκείνο (1960 - 1961) στον κύκλο των κινηματογραφικών συναλλαγών η μεταβίβαση της κυριότητας των (αρνητικών) υλικών φορέων του οπτικοακουστικού έργου σήμαινε και πλήρη μεταβίβαση των επί του έργου περιουσιακών δικαιωμάτων και επομένως απογύμνωση της παραγωγού εταιρίας από κάθε δικαίωμα. Εξάλλου, η μεταβιβαζόμενη κάθε φορά "φυσική εξουσία" επί όλων των δικαιωμάτων του έργου, συμπεριλαμβανομένου και αυτού της εκπομπής μέσω τηλεόρασεως, ασκήθηκε από τους ενάγοντες και τους δικαιοπαρόχους τους με βάση νόμιμους τίτλους και τέτοιοι είναι οι προαναφερθείσες προφορικές ή έγγραφες συμφωνίες. Το ότι η επιμέρους αυτή εξουσία τηλεοπτικής εκμετάλλευσης της ταινίας συμπεριλαμβάνεται στις ως άνω μεταβιβαστικές συμφωνίες, προκύπτει με σαφήνεια από το περιεχόμενο τούτων και ιδίως από το περιεχόμενο του από 20.1.1969 πρώτου συμφωνητικού, με το οποίο συμφωνήθηκε η μεταβίβαση της κυριότητας, νομής και κατοχής του μεταβιβαζόμενου δικαιώματος "εφ' όρου ζωής και δι' όλον τον κόσμο", στον οποίο ήδη, κατά το χρόνο εκείνο η τηλεόραση ήταν γνωστό τεχνικό μέσο εκμετάλλευσης κινηματογραφικών ταινιών και ήδη από το έτος 1966 είχε αρχίσει και στην Ελλάδα η λειτουργία του πρώτου κρατικού τηλεοπτικού σταθμού και προβλεπόταν με βεβαιότητα πλέον η τηλεοπτική εκμετάλλευση των οπτικοακουστικών έργων. Οι προαναφερθείσες καταθέσεις των μαρτύρων περί καθολικής κάθε φορά μεταβίβασης όλων των σχετικών δικαιωμάτων επί του έργου ενισχύονται και από το ότι: από το χρόνο παραγωγής της ταινίας μέχρι και το έτος 1995, δηλαδή επί τριάντα πέντε (35) έτη που οι ενάγοντες και οι δικαιοπάροχοί τους, ενεργώντας ως απόλυτοι κύριοι και δικαιούχοι, εκμεταλλεύονταν αδιακώλυτα και κατά τρόπο εμφανή τα πνευματικά δικαιώματα της κινηματογραφικής ταινίας και διέθεταν κατ' απόλυτη επιλογή τους τα σχετικά δικαιώματα, εκμισθώνοντας τους υλικούς φορείς, παραδίδοντας αυτούς, επιμελούμενοι για τη χορήγηση αδείας εξαγωγής της ταινίας στην αλλοδαπή και γενικώς ασκώντας οποιαδήποτε πράξη εκμετάλλευσης με κάθε τρόπο και μέσο, και διάθεσης αυτής, ουδέποτε ο σκηνοθέτης ή κάποιος τρίτος προέβαλε οποιοδήποτε δικαίωμα, που να αφορά οποιοδήποτε τρόπο εκμετάλλευσης ή οποιαδήποτε επιμέρους εξουσία (διακίνησης, αναπαραγωγής, κυκλοφορίας, παρουσίασης στο κοινό κ.λ.π.) απ' αυτές που απαρτίζουν το περιουσιακό δικαίωμα του δημιουργού. Ειδικότερα, από το

προσκομιζόμενο υπ' αριθμ. 24 φύλλο εκκαθάρισης του ασκούντος κινηματογραφικές επιχειρήσεις προκύπτει ότι την 15.11.1977 καταβλήθηκαν στην εταιρία "..... και στο, που τότε ήταν συγκύριοι της επίδικης ταινίας, το συνολικό ποσό των 16.470 δραχμών για την προβολή της επίδικης ταινίας από τον τηλεοπτικό σταθμό YENEΔ, ενώ με το υπ' αριθμ. 39938/5624/11.2.1978 έγγραφο της Γενικής Γραμματείας Τύπου και Πληροφοριών του Υπουργείου Προεδρίας της Κυβερνήσεως, χορηγήθηκε στην ως άνω εταιρία άδεια εξαγωγής της ταινίας στην αλλοδαπή. Εξάλλου, με το από 10.2.1982 έγγραφό του, ο εταίρος, μετά τη λύση της προαναφερομένης εταιρίας, προσέφερε στην EPT A.E. την εν λόγω ταινία για μία μόνο προβολή, έναντι μισθώματος 200.000 δραχμών, ενώ, με το από 31.3.1980 έγγραφο απόδοσης εκκαθάρισης, ο ίδιος ως άνω συνδικαιούχος κατέβαλε στον άλλο συνδικαιούχο κατά το χρόνο εκείνο,, το ποσό των 37.640 δραχμών, ως αναλογούν σ' αυτόν μίσθωμα, για την εκμίσθωση της ταινίας στην EPT. Επίσης, προγενέστερα η ίδια ομόρρυθμη εταιρία είχε καταβάλει το ποσό των 15.120 δραχμών στον πιο πάνω συνδικαιούχο των πνευματικών δικαιωμάτων, ως προϊόν εκκαθάρισης των δικαιωμάτων για την προβολή της ταινίας από τηλεοπτικούς σταθμούς (βλ. υπ' αριθμ. 0796/3.5.77 απόδειξη πληρωμής). Άλλωστε, το γεγονός ότι ο εκμεταλλεύθηκε την ταινία με την πεποίθηση ότι είναι απόλυτος κύριος και δικαιούχος όλων των περιουσιακών επ' αυτής δικαιωμάτων επιβεβαιώνεται και από τη δοθείσα στα πλαίσια της ποινικής διαδικασίας, που διενεργήθηκε με βάση την από 14-7-1997 μήνυση του πρώτου ενάγοντος εναντίον των εναγομένων, από 25-5-1998 ένορκη προανακριτική κατάθεση του, ενώπιον του πταισματοδίκη Αθηνών, με την οποία διευκρίνισε την προγενέστερη από 23.10.1997 κατάθεσή του και η οποία συνεκτιμάται ελευθέρως από το παρόν δικαστήριο, ως δικαστικό τεκμήριο στα πλαίσια του άρθρου 340 ΚΠολΔ. Περαιτέρω, αποδείχθηκε ότι ο πρώτος εναγόμενος κατά τα έτη 1995-1996 εκμίσθωσε την επίδικη ταινία στους τηλεοπτικούς σταθμούς ANTENNA και ΣΚΑΪ και εισέπραξε τα μισθώματα, χωρίς να διαθέτει τα negative, ισχυριζόμενος ότι είναι αποκλειστικός κύριος των περιουσιακών δικαιωμάτων, τα οποία απέκτησε κατά 50% από μεταβίβαση εκ μέρους του ίδιου του σκηνοθέτη και κατά το υπόλοιπο 50% εκ μέρους του τρίτου εναγόμενου. Μάλιστα, προς απόδειξη των ισχυρισμών του, επικαλείται και προσκομίζει: α) το από 5.1.1992 ιδιωτικό συμφωνητικό, δυνάμει του οποίου ο σκηνοθέτης μεταβίβασε σ' αυτόν λόγω πωλήσεως την κυριότητα όλων των πνευματικών και συγγενικών δικαιωμάτων της ταινίας κατά το ανήκον σ' αυτόν ποσοστό 50% καθώς και την κυριότητα του υλικού φορέα (negative),

με την επισημείωση ότι αυτός έχει απολεσθεί και δεν βρίσκεται στα χέρια του σκηνοθέτη, β) το από 15.5.1995 ιδιωτικό συμφωνητικό, με το οποίο ο (συνεταίρος του σκηνοθέτη) μεταβίβασε τα πνευματικά δικαιώματα, κατά ποσοστό 50% που του ανήκε, στον τρίτο εναγόμενο και γ) το από 20.5.1995 συμφωνητικό, με το οποίο ο τελευταίος, πέντε (5) ημέρες αργότερα, μεταβίβασε το δικαίωμα εκμετάλλευσης της ταινίας στον πρώτο εναγόμενο. Τους πιο πάνω ισχυρισμούς του πρώτου εναγομένου ενισχύουν οι λοιποί συνεναγόμενοι, αμφισβητώντας κατ' αυτόν τον τρόπο την κυριότητα των εναγόντων επί των πνευματικών δικαιωμάτων της κινηματογραφικής ταινίας. Ο ισχυρισμός αυτός, περί ίδιας κυριότητας του πρώτου εναγομένου, είναι αβάσιμος και απορριπτέος. Και τούτο, επειδή οι επικαλούμενες μεταβιβαστικές δικαιοπραξίες δεν μπορούσαν να προσπορίσουν κυριότητα στον τελευταίο, αφού οι αρχικοί δικαιούχοι του (και ο δημιουργός του έργου) κατά το χρόνο που υπέγραψαν τις μεταβιβαστικές συμβάσεις είχαν πλήρως αποξενωθεί από όλα τα δικαιώματα, καθόσον, όπως αποδείχθηκε, ο δημιουργός αυτής από το έτος 1960 τα είχε μεταβιβάσει ολοκληρωτικά στην εταιρία "....." και εκείνη στον Ας σημειωθεί ότι, σύμφωνα με την από 25.5.1998 ενώπιον του πταισματοδίκη κατάθεση του, ο θεωρεί το από 15.5.1995 συμφωνητικό ύποπτο, καθόσον ο απουσιάζει από το έτος 1970 - και άρα και κατά το χρόνο υπογραφής του συμφωνητικού στην Αυστραλία, ενώ, σύμφωνα με την προσκομιζόμενη από τους ενάγοντες με ημερομηνία 9.6.1998 έκθεση γραφολογικής πραγματογνωμοσύνης του ειδικού γραφολόγου, που διενεργήθηκε κατ' εντολή του πταισματοδίκη Αθηνών στα πλαίσια ποινικής δίκης, η οποία συνεκτιμάται ως δικαστικό τεκμήριο, η τεθείσα στο από 15.5.1995 συμφωνητικό υπογραφή του Γ. Π. δεν είναι γνήσια. Με βάση λοιπόν τις πιο πάνω ουσιαστικές παραδοχές το Δικαστήριο οδηγείται στην κρίση ότι οι ενάγοντες έχουν καταστεί συγκύριοι εξ αδιαιρέτου όλων των περιουσιακών δικαιωμάτων της αναφερομένης κινηματογραφικής ταινίας κατ' άρθρο 1034 Α.Κ., με συμφωνία και παραχώρηση εκ μέρους του και του, κατά τα προεκτεθέντα, οι οποίοι είχαν αποκτήσει τούτο δυνάμει σχετικών συμφωνιών που ανατρέχουν μέχρι τον δημιουργό του έργου, αλλά και κατ' άρθρο 1041 Α.Κ. σε συνδυασμό με 1045 Α.Κ., ήτοι με τακτική χρησικτησία, και κοινωνικά αναγνωρισμένη πραγματική εξουσίαση του αντικειμένου της πνευματικής ιδιοκτησίας της ταινίας, κατέχοντας και το υλικό υπόστρωμα (negative) αυτής και εκμεταλλευόμενοι όλες τις εξουσίες που παρέχει το σχετικό δικαίωμα, συνεχώς και αδιαλείπτως από το έτος 1960 μέχρι το χρόνο ασκήσεως της αγωγής, με καλή πίστη και με την πεποίθηση ότι είναι καθολικοί δικαιούχοι, ο καθένας κατά

τους αντίστοιχους χρόνους και ποσοστά που προεκτέθηκαν, και μάλιστα με την ανοχή του δημιουργού, ο οποίος σε όλο αυτό το μακρύ χρονικό διάστημα, είχε αδρανήσει για την άσκηση κάθε περιουσιακού δικαιώματος, μολονότι το έργο του παρουσιαζόταν σε συχνές τηλεοπτικές παρουσιάσεις, με αποτέλεσμα, επιδεικνύοντας ο ίδιος κοινωνική υπαιτιότητα, να δημιουργηθεί και στους αποκτώντες ενάγοντες, και σε κάθε τρίτο, η εντύπωση ότι τα δικαιώματα ανήκουν στους ενάγοντες και τους δικαιοπαρόχους τους. Επίσης, ο δεύτερος) και τρίτες των αρχικών εναγόντων έχουν καταστεί συγκύριοι της ταινίας κατ' ισομοιρία (1/2 ο καθένας) του υλικού φορέα (negative), με κοινή μεταξύ τους συμφωνία και αυτούσια παράδοση, που έγινε στα πλαίσια εκκαθάρισης της εταιρικής περιουσίας της εταιρίας τους ".....", αλλά και με συνεχή και καλόπιστη συνεκμετάλλευση και συγκατοχή του υλικού φορέα από το έτος 1980 μέχρι την άσκηση της αγωγής. Ο ισχυρισμός, που αορίστως προβάλλεται από τους εναγομένους περί απώλειας του υλικού φορέα, είναι αβάσιμος, διότι, όπως αποδείχθηκε, ο ίδιος ο δημιουργός με τη θέλησή του είχε παραδώσει αυτόν στην παραγωγό εταιρία και εκείνη, επίσης με τη θέληση των εταίρων της, στον κινηματογραφικό παραγωγό

Οι προαναφερόμενες ουσιαστικές παραδοχές του Εφετείου, ότι οι ενάγοντες και ήδη αναιρεσίβλητοι έχουν γίνει συνδικαιούχοι εξ αδιαιρέτου όλων των εξουσιών του περιουσιακού δικαιώματος επί της ένδικης κινηματογραφικής ταινίας με διαδοχικές συμβατικές μεταβιβάσεις αυτού και αρχική τη μεταβίβαση από τον πνευματικό δημιουργό και σκηνοθέτη αυτής,, συνιστούν, κατά ορθή νομική υπαγωγή στις αναλογικά εφαρμοστέες διατάξεις των άρθρων 455 επ. και 470 ΑΚ (και όχι εκείνες των άρθρων 1034 επ. ΑΚ, που εσφαλμένα δέχτηκε το Εφετείο) νόμιμους τρόπους συμβατικής μεταβίβασης όλων των εξουσιών του περιουσιακού δικαιώματος, επί της κινηματογραφικής ταινίας από τους εκάστοτε δικαιοπαρόχους προς τους εκάστοτε δικαιοδόχους αυτής μέχρι τους ενάγοντες. Επομένως, η κρίση του Εφετείου, ότι οι ενάγοντες έγιναν συνδικαιούχοι εξ αδιαιρέτου του (άυλου) περιουσιακού δικαιώματος επί της ταινίας με διαδοχικές συμβατικές μεταβιβάσεις και η θεμελίωση σ' αυτή την κρίση της απόφασής του για απόρριψη της έφεσης και επικύρωση της πρωτόδικης απόφασης, που δέχτηκε την αγωγή, είναι κατ' αποτέλεσμα ορθή. Αντίθετα, η κρίση του Εφετείου, ότι οι ενάγοντες έγιναν συνδικαιούχοι του περιουσιακού δικαιώματος επί της ταινίας και με τακτική χρησικτησία, κατά αναλογική εφαρμογή των άρθρων 1034 επ. ΑΚ είναι εσφαλμένη. Δεν θίγεται, όμως, το κύρος του διατακτικού της προσβαλλόμενης απόφασης, το οποίο στηρίζεται αυτοτελώς και αποτελεσματικά στη βάση

της συμβατικής μεταβίβασης του περιουσιακού δικαιώματος στους ενάγοντες, για την εγκυρότητα της οποίας δεν ήταν αναγκαία συναίνεση του πνευματικού δημιουργού, αφού, όπως ανέλεγκτα δέχτηκε η εφετειακή απόφαση, ο τελευταίος μεταβίβασε στη δικαιοδόχο του εταιρεία και παραγωγό της ταινίας όλες τις εξουσίες του περιουσιακού του δικαιώματος επί της ταινίας και αποξενώθηκε πλήρως εφεξής από αυτό, και δεν πρόκειται απλώς για σύμβαση ή άδεια εκμετάλλευσης του περιουσιακού δικαιώματος, οπότε θα ήταν αναγκαία η συναίνεσή του για τις μεταγενέστερες μεταβιβάσεις. Επομένως, ο 1ος λόγος αναίρεσης από τον αρ. 1 του άρθρου 559 ΚΠολΔ, με τον οποίο προσάπτεται στην προσβαλλόμενη απόφαση παραβίαση των άρθρων 1034, 1036 και 1045 ΑΚ, είναι απορριπτέος ως αλυσιτελής, ως προς το μέρος που το διατακτικό της απόφασης του δικαστηρίου της ουσίας θεμελιώνεται στη βάση της τακτικής χρησικτησίας. Ενώ, ως προς το μέρος που το διατακτικό της θεμελιώνεται στη βάση της συμβατικής μεταβίβασης στους ενάγοντες του περιουσιακού δικαιώματος επί της ταινίας, εσφαλμένη είναι μόνο η αιτιολογία ότι αναλογικά εφαρμοστέες είναι οι διατάξεις των άρθρων 1034 επ. ΑΚ, η οποία αντικαθίσταται, κατά το άρθρο 578 ΚΠολΔ, με την προαναφερόμενη ορθή (ότι στις ένδικες μεταβιβάσεις έχουν αναλογική εφαρμογή οι διατάξεις 455 επ., 470 ΑΚ), ο ίδιος λόγος αναίρεσης είναι απορριπτέος ως αβάσιμος. Επίσης απορριπτέος ως αβάσιμος είναι ο ίδιος λόγος και ως προς την αιτίαση, ότι η μεταβιβαστική σύμβαση που επικαλούνται οι ενάγοντες με τον δημιουργό της ταινίας έπαυσε να ισχύει μετά πενταετία αφότου άρχισε να ισχύει και για τις προγενέστερες συμβάσεις ο ν. 2121/93) επειδή ο σχετικός ερμηνευτικός κανόνας του άρθρου 15 παρ. 2 του ν. 2121/93 αποσκοπεί στην προστασία του πνευματικού δημιουργού και όχι των τρίτων δικαιοδόχων του, αλλά και επειδή, όπως δέχτηκε ανέλεγκτο του Εφετείο, με την αρχική μεταβιβαστική σύμβαση ο δημιουργός της ένδικης κινηματογραφικής ταινίας μεταβίβασε προς την παραγωγό αυτής εταιρεία όλες τις εξουσίες από το περιουσιακό δικαίωμα και ο ίδιος αποξενώθηκε εφεξής πλήρως και οριστικά από αυτό, μη αφήνοντας έτσι καμία αμφιβολία ως προς τη διάρκεια της σύμβασης, ώστε να μπορεί να έχει πεδίο λειτουργίας ο σχετικός ερμηνευτικός κανόνας. Σημειώνεται ότι για την (ορθή) κρίση της εφετειακής απόφασης και το αντίστοιχο κεφάλαιο αυτής, με το οποίο οι 2ος και 3ος των αρχικά εναγόντων, και, αναγνωρίστηκαν ως συγκύριοι κατά 1/2 εξ αδιαίρετου ο καθένας του υλικού φορέα πρώτης ενσωμάτωσης της ταινίας (negative), με παράγωγο και πρωτότυπο τρόπο, κατά ευθεία εφαρμογή των διατάξεων των άρθρων 1034 επ. ΑΚ, δεν υπάρχει αναιρετική αιτίαση.

Ο προβλεπόμενος από τον αρ. 11 γ του άρθρου 559 ΚΠολΔ λόγος αναιρέσης στοιχειοθετείται αν το δικαστήριο της ουσίας παρέλειψε να λάβει υπόψη, κατά την κατάσχεση του αποδεικτικού συλλογισμού του, αποδεικτικά μέσα, τα οποία οι διάδικοι επικαλέστηκαν και προσκόμισαν παραδεκτά και νόμιμα και τα οποία ήταν χρήσιμα για άμεση ή έμμεση (με συναγωγή τεκμηρίων) απόδειξη πραγματικών ισχυρισμών που ασκούν ουσιώδη επιρροή στην έκβαση της δίκης, δηλαδή παραδεκτών και νομίμων πραγματικών ισχυρισμών, που θεμελιώνουν την αγωγή ή τις ενστάσεις ή χρησιμεύουν για την απόκρουση της αγωγής ή των ενστάσεων και, ως εκ τούτου, επιδρούν στη διαμόρφωση του διατακτικού της απόφασης (ΟΛΑΠ 2/2008, 42/2002). Ο λόγος αυτός δεν στοιχειοθετείται αν το δικαστήριο δεν προχώρησε σε ουσιαστική- διερεύνηση της διαφοράς, ώστε να χρειαστεί να εκτιμήσει και να λάβει υπόψη αποδεικτικά μέσα, αλλά απέρριψε την αγωγή ή τον ισχυρισμό για λόγους που ανάγονται στο παραδεκτό ή τη νομική βασιμότητά τους (ΟΛΑΠ 3/1997). Για να είναι ορισμένος και παραδεκτός ο σχετικός λόγος αναιρέσης, πρέπει στο αναιρετήριο να καθορίζονται με σαφήνεια και πληρότητα α) η ταυτότητα και το περιεχόμενο του αποδεικτικού μέσου που δεν λήφθηκε υπόψη, β) η επίκληση και προσκόμιση και ο νόμιμος τρόπος προσκόμισης αυτού από τον αναιρεσείοντα στο δικαστήριο της ουσίας, που εξέδωσε την προσβαλλόμενη απόφαση και γ) ο πραγματικός ισχυρισμός, για την απόδειξη ή ανταπόδειξη του οποίου αυτό προσκομίστηκε, καθώς και το περιεχόμενο' του ισχυρισμού, ώστε να μπορεί να κριθεί αν αυτός είναι ουσιώδης και αν το αποδεικτικό μέσο ήταν κρίσιμο για την απόδειξη ή την ανταπόδειξή του (ΟΛΑΠ 1990/1982). Η επίκληση ή μη του αποδεικτικού μέσου ελέγχεται και κρίνεται μόνο από τις προτάσεις του διαδίκου κατά τη συζήτηση, μετά την οποία εκδόθηκε η προσβαλλόμενη απόφαση (και όχι από αυτή), ο δε σχετικός αναιρετικός λόγος απορρίπτεται ως αβάσιμος, όταν δεν προσκομίζονται οι προτάσεις ή από την επισκόπηση τους προκύπτει ότι δεν περιέχουν επίκληση του αποδεικτικού μέσου. Εξάλλου, ο προαναφερόμενος λόγος είναι αβάσιμος, όταν το δικαστήριο της ουσίας βεβαιώνει στην προσβαλλόμενη απόφασή του ότι έλαβε υπόψη του όλα τα αποδεικτικά μέσα που προσκόμισαν με επίκληση οι διάδικοι, έστω και χωρίς να γίνεται σ' αυτή ειδική μνεία και ξεχωριστή αξιολόγηση κάθε αποδεικτικού μέσου, εκτός αν, παρά τη σχετική βεβαίωση, από το όλο περιεχόμενο της απόφασης, και ιδίως από τις αιτιολογίες της προκύπτουν αμφιβολίες αν πράγματι συνεκτιμήθηκαν όλα ή ορισμένα από τα αποδεικτικά μέσα, οπότε ο σχετικός λόγος αναιρέσης είναι βάσιμος. Με τον 2° λόγο αναιρέσης οι αναιρεσείοντες - εναγόμενοι προσάπτουν στην προσβαλλόμενη

απόφαση, την αιτίαση α) ότι δεν μνημονεύει και δεν έλαβε υπόψη ως αποδεικτικά μέσα τις αποφάσεις 1312/97, 1688/98, 4601/99 και 8286/05 του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, που απέρριψαν αιτήσεις ασφαλιστικών μέτρων των αναιρεσιβλήτων - εναγόντων ως προς την ένδικη κινηματογραφική ταινία, τις οποίες είχαν επικαλεστεί και προσκομίσει νόμιμα με τις προτάσεις τους στον πρώτο και δεύτερο βαθμό, για να χρησιμεύσουν ως δικαστικά τεκμήρια προς απόκρουση της αγωγής β) ότι δεν εκτίμησε δεόντως ως ιδιαίτερης αποδεικτικής σημασίας αποδεικτικά μέσα την ένορκη κατάθεση του μάρτυρα και την έκθεση γραφολογικής πραγματογνωμοσύνης του γραφολόγου σε ποινική δίκη, καίτοι μνημονεύονται στην απόφαση και γ) ότι δεν προσέδωσε την κατά νόμο αποδεικτική δύναμη στο τεκμήριο, ότι πνευματικός δημιουργός της κινηματογραφικής ταινίας είναι ο σκηνοθέτης αυτής, σύμφωνα με το άρθρο 15 παρ. 1 της Σύμβασης της Βέρνης, όπως γίνεται δεκτό και στην απόφαση. Οι αιτιάσεις με στοιχεία α' και γ', που προβάλλονται ως πλημμέλειες από τους, αρ. 11γ' και 12 του άρθρου 559 ΚΠολΔ, είναι απορριπτές ως αβάσιμες, αφού στην εφετειακή απόφαση περιέχεται η βεβαίωση ότι λήφθηκαν υπόψη όλα ανεξαιρέτως τα έγγραφα που επικαλέστηκαν και προσκόμισαν νόμιμα ενώπιον του Εφετείου οι διάδικοι, στα οποία υπάγονται και οι επικαλούμενες αποφάσεις, χωρίς να προκύπτει καμία αμφιβολία για το αντίθετο από το όλο περιεχόμενο και τις αιτιολογίες αυτής, καθώς επίσης στην προσβαλλόμενη απόφαση περιέχεται παραδοχή σύμφωνη με το περιεχόμενο του επικαλούμενου τεκμηρίου (και του αντίστοιχου του άρθρου 9 του ν. 2121/93), δηλαδή ότι πνευματικός δημιουργός της κινηματογραφικής ταινίας είναι, ο Σ. Κ.. Η δε αιτίαση με στοιχείο β' είναι απαράδεκτη αφού, με επίκληση πλημμέλειας από τον αρ. 11γ του άρθρου 559 ΚΠολΔ, πλήττεται η εκτίμηση αποδείξεων από το δικαστήριο της ουσίας, που δεν ελέγχεται αναιρετικά, κατά το άρθρο 561 παρ. 1 ΚΠολΔ. Επομένως, απορριπτέος είναι και ο δεύτερος και τελευταίος λόγος

αναίρεσης.

Κατόπιν αυτών, πρέπει να κηρυχθεί απαράδεκτη η συζήτηση της αίτησης αναίρεσης, ως προς τους αναιρεσιώντες δεύτερο, τρίτο και τέταρτο και να απορριφθεί αυτή ως προς τους λοιπούς διαδίκους. Επίσης πρέπει να καταδικαστεί ο πρώτος αναιρεσείων, λόγω της ήττας του, στα δικαστικά έξοδα των αναιρεσιβλήτων, χωρίς να επιδικαστεί αυτοτελής δικαστική δαπάνη για όσους, από υπερβολική πρόνοια, έχουν παραστεί στην αναιρετική δίκη με διαφορετικό πληρεξούσιο δικηγόρο και κατέθεσαν χωριστές προτάσεις, αφού όλοι οι αναιρεσιβλήτοι είχαν το ίδιο συμφέρον για απόρριψη της αίτησης αναίρεσης και δεν υπήρχε ανάγκη αυτοτελούς

υπεράσπισης.

Συνεπώς, πρέπει να επιδικαστεί μία μόνο δικαστική δαπάνη, επιμεριζόμενη μεταξύ τους σε ίσα μέρη και προσαυξανόμενη, ως προς την αμοιβή των πληρεξουσίων δικηγόρων τους, με ποσοστό 5% για καθέναν πέραν του ενός από τους εντολείς τους [άρθρα 176, 183 και 189 παρ. 2 ΚΠολΔ, 75 παρ. 1 ν. 4194/2013 (νέου Κώδικα Δικηγόρων), ο οποίος κατάργησε τον ν. 3026/1954 και ισχύει από 27-9-2013]. Ακόμη πρέπει να διαταχθεί η εισαγωγή στο Δημόσιο Ταμείο του παράβολου που καταβλήθηκε κατά την κατάθεση της αίτησης αναίρεσης.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Κηρύσσει απαράδεκτη τη συζήτηση της αίτησης αναίρεσης, ως προς τους αναιρεσιόντες
Απορρίπτει, ως προς τους λοιπούς διαδίκους, την αίτηση για αναίρεση της απόφασης 5919/2011 του Εφετείου Αθηνών.

Καταδικάζει τον πρώτο αναιρεσιόντα στα δικαστικά έξοδα των αναιρεσιβλήτων πλην του πέμπτου,, τα οποία ορίζει συνολικά στο ποσό των τριών χιλιάδων διακοσίων πενήντα (3.250) ευρώ.

Διατάσσει την εισαγωγή στο Δημόσιο Ταμείο του παράβολου, που καταβλήθηκε κατά την κατάθεση της αίτησης αναίρεσης.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίσθηκε στην Αθήνα, την 7 Απριλίου 2014. Και ΔΗΜΟΣΙΕΥΘΗΚΕ σε δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του, στην Αθήνα, την 14 Μαΐου 2014.

Ο ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ